

[Morten Lange.]

fornuftigt af landbruget, at man har accepteret et forslag af denne art. Jeg anser det for at være væsentlig bedre end den form for landbrugsstøtte, man hidtil har praktiseret, og derfor kan jeg gå ind for lovforslaget, også som det nu foreligger.

Spørgsmålet om sammenlægningsgrænserne er et klassisk slagsmålspunkt i dansk politik. Jeg synes, det er væsentligt, at vi nu har fået skilt faktorerne ad. Vi får i udlånsloven sikret, at udlånsmidlerne bliver forbeholdt de små brug, som har brug for dem, og samtidig liberaliseres sammenlægningspraksis. Men jeg mener i virkeligheden, at det ligger i lovgivningen, at vi erstatter de strenge krav om sammenlægningsgrænser med et nyt krav, som måske i virkeligheden er mindst lige så strengt, nemlig pligten til at påse, at afrundingen af bruget, arronderingen, som det hedder med et udmærket ord, bliver god. Der ligger en overordentlig stor forpligtelse for jordbrugskommissionerne og landbrugsministeren til at være stædige og sige nej, hvis nogen prøver at gennemføre en sammenlægning, som ikke er den bedste. Der er jo så mange sammenlægninger, der kan lade sig gøre, og det er ikke altid, der kommer en motorvej, der på en helt klar måde viser, at to jorder ikke kan lægges sammen.

Det er så forfærdelig vigtigt for dansk landbrugs kommende struktur, at vi får foretaget de bedst mulige sammenlægninger, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om han mener, at hans lovhjemmel er stærk nok til, også at bære, hvis en landbruger foreslår en sammenlægning og er i stand til at købe de pågældende jorder, men den pågældende landbrugskommission siger: ja vel, den sammenlægning kan naturligvis lade sig gøre, det kan drives, men vi ser meget hellere nogle andre gennemført i dette område, som er bedre. Jeg havde gerne set, at loven på det punkt havde fået en stærkere formulering; men jeg er belært om, at praksis skulle være så enestående stærk, og jeg vil meget gerne have, at landbrugsministeren understreger det ved denne forhandling, sådan at ikke nogen landmænd letsindigt går til ombudsmanden og påstår, at landbrugsministeren misbruger loven. Det hjælper altid at få det understreget her ved denne behandling.

Jeg har også været i stand til at acceptere den udvidede ret til at ophæve landbrugspligten på sådanne jorder, som i realiteten ikke har nogen landbrugsværdi. Vi har naturligvis i udvalget boret overordentlig meget i det spørgsmål, der hænger sammen med dette, nemlig om vi herigennem risikerer udstykning til det, som jeg, hvis jeg skal være høflig, ville kalde private rekreative formål, hvilket i høj grad vil sprænge det danske landskabsbillede. Vi har i udvalget fået forsikret, at by- og landzone-loven effektivt skulle forhindre urimelig udnyttelse af sådanne frigivne arealer, men jeg vil gerne have, at ministeren her igen bekræfter over for os, at det også er hans indtryk, at lovgivningen her ikke fører til en frigivelse, som vil være til alvorlig skade ikke blot for by- og landzone-loven, som har sine temmelig præcise bestemmelser, men også for fredningsplanudvalgenes virksomhed. Det er væsentligt, at disse to instanser ikke får deres dispositioner speget ved, at udstykninger foretages i henhold til denne lov, men jeg gentager, at i hvert fald over for udvalget har vi fået relativt præcise forsikringer.

Hvad angår spørgsmålet om rekreative områder, har vi nu endnu en gang hørt dette brave udtryk, at det skal løses i en større sammenhæng. Nu synes jeg ellers, at den sammenhæng, vi havde at gøre med her, var temmelig stor. Hvis man endda havde sagt „i en anden sammenhæng“ kunne jeg have forstået det. Men dette her er da en lovgivning for det meste af jorden i Danmark, så rent jordmæssigt kan vi ikke få så forfærdelig større sammenhæng. Hvis vi nu fortolker det som en anden sammenhæng, vil jeg gerne have at vide af ministeren, om det er noget, som regeringen har planer om at gøre snart — thi for hver gang man venter, bliver det sværere. Til sidst bliver sammenhængen naturligvis måske nok stor, men til gengæld også så indviklet, at det, som man har intention om at gøre, kan man ikke komme af sted med, for der er kommet for mange i vejen med en slæde, eller hvad man nu har kunnet komme i vejen med.

Jeg synes, at det er meget væsentligt, at ministeren benytter lejligheden her til at præcisere ikke bare luftigt, at det er en større sammenhæng, men også at denne regering aktivt forbereder en sådan lovgivning,